

זה היה יום גשום בתחילת פברואר.

אלכס לינדין התעורר מהצלצול השנוא עליו- השעון המעורר. הוא קם ממיטתו החמה בעצלנות, ומצא את הטלפון הסלולרי שלו מצלצל על אדן החלון. אלכס מזכר ששכח להטעינו בלילה, חבט בקיר באגרופו וקילל בקול. באותו הרגע הבין שיומו יהיה משעמם וחסר כל משמעות. מה יעשה בבית הספר? יכול להיות, תגידו שזה מוזר, כי שטות כזו לא מסוגלת להרוס יום שלם. אך אתם עוד לא מכירים את ילדי שנת 2051...

אלכס הסיט וילון אפור כמו ענן לפני סופה, פתח את חלונו והציץ החוצה. בדרך כלל, הוא לא הרבה לעשות זאת. הוא לא היה צריך את זה. כל חייו התקיימו מול מסך המחשב שלו, במשחקי המחשב האהובים עליו. חדרו היה אפלולי, והווילון הכהה לא אפשר לקרני האור לחמוק לתוך החדר. אביו כל היום ישב במשרדו, ובנה משהו סודי "שאסור שאחרים יראו". אמו עבדה מהבוקר עד הערב. לא היו לאלכס אחים או אחיות. על פי הסטנדרטים של תחילת מאה ה-21, הוא היה ילד בודד, למרות שאלכס עצמו לא הרגיש זאת, כי היה מורגל לבדידות.

ילד מוזר... הוא לא רואה את הפלא שבחופץ! בגלל הצפיפות על כדור הארץ, החליטה הממשלה לבנות צלחות מעופפות חסינות מים, המספקות בית ועבודה לאנשים שלא קיבלו מקום על היבשה. איך אפשר שלא לאהוב את זה? המדענים והממשלה הם אנשים כה מתחשבים! והעולם? העולם סך הכול נפלא.

אבל כל זה היה קיים רק במקומות עשירים, ואך ורק אנשים מכובדים יכלו להשתמש בטכנולוגיות המשוכללות החדשות. משפחתו של אלכס לא הייתה כלולה. הוא היה גר בבית רגיל, ללא רובוט שמשרת אותו מהבוקר עד הלילה, ללא משחקי מחשב חדשניים. דרך החלון ראה אלכס רק את עשן הארובות, ובתים צפופים אחד לשני למדי. אמנם הרובוטים הקטנים המרחפים באוויר השתדלו לנקות את האוויר מהזיהום, זה לא עזר כלל.

הנער בן ה-16 לא אהב את סיפורי הוריו, סבו וסבתו שתמיד היו מזכרים ומספרים סיפורים עליזים ומלאי חיים:

בסתיו היו נרגשים לקראת ה-1 לספטמבר, מיהרו לבית הספר כדי לפגוש חברים, אספו עלי שלכת יפים ושמרו אותם בין דפי הספרים. בליל כל הקדושים היו מתחפשים למכשפות ומפלצות, ודופקים בדלתות של שכניהם בשביל לקבל סלסילת ממתקים.

בחורף שתו שוקו חם וציירו עם האצבע על זכוכית החלון הקפואה, שיחקו וזרקו כדורי שלג אחד על השני, בחג המולד ישבו וחגגו עם כל המשפחה, ובליל החג ציפו לתפוס את סנטה קלאוס.

באביב הגברים הביאו זרי פרחים יפיפיים לנשים האהובות לכבוד ה-8 למרץ, ילדים היו רצים בשדות הירוקים ומעיפים עפיפונים לשמיים התכולים, וזוגות מאוהבים נהנו מזמנם המועבר ביחד בפארקים ירוקים צומחים.

בקיץ היו נוסעים עם חברים לים, אוספים צדפות על החוף החמים, משתזפים תחת קרני השמש הלוהטת, יצאו לקמפינגים, ערכו מסיבות פיגמה, טיילו בערים אחרות וטסו למדינות שונות.

אלכס לא היה מסוגל להבין את הערך המסתתר בסיפורים, כי לא חווה חוויות אלו בחייו.

זועם ועצבני, אלכס הלך להתקלח. בראשו רצו מחשבות על חייו העלובים. הוא שנא את החברה בה היה מוקף בבית הספר. הוא היה מהילדים השקטים יותר, לא נהג לקלל מורים, לצעוק ולהתעלל באחרים. הוא רק חיכה בקוצר רוח לקבל את ההמצאה החדשה. הבינה המלאכותית.

אלכס לא יצטרך ללכת לבית הספר עוד, והמחשבה הזו שימחה אותו. הוא רק קיווה שההמצאה תהיה זמינה לכולם בקרוב, כי כעת, רק אנשים עשירים יכולים להרשות לעצמם דבר כה יקר. הנער התקדם לעבר המטבח שבו חיכו לו הוריו עם ארוחת הבוקר. אמו שוב הכינה חביתה. זה עוד יותר הכעיס את אלכס.

"את לא יודעת להכין כלום חוץ מחביתה?!" צעק אלכס. - אמו, מרטה, כבר לא הגיבה. היא רק הורידה את מבטה בעצב.

"איך אתה מעז לדבר ככה עם אמך? תשתוק, ילד חוצפן שכמוך!" ענה אביו, ארנולד בקול קר וברור. אלכס העדיף שלא להתווכח. הוא פשוט לקח את תיקו, וכמובן, את הטלפון הסלולרי, פנה לכיוון הדלת ויצא.

הוא עצר את המונית הראשונה שעברה ונסע לבית הספר. הטכנולוגיות כבשו גם את המוניות. בתוך המונית היו הרבה מכשירים אלקטרוניים כמו טלוויזיה קטנה, טבלטים חדשניים, והאוטו עצמו היה נראה מאוד משוכלל מבפנים.

במקום לשחק בטבלט, בזמן נסיעה אלכס תמיד הביט בחלון. גם עכשיו הוא עשה זאת, וראה שמזג האוויר מחמיר. הנער הגיע לבית הספר בהרגשה שונה מזו שהייתה כשקם. משהו השתנה. רק הילדים בכיתתו נשארו אותו הדבר. הילדים שלא שתקו כשלקחו להם את המכשיר הסלולרי. כל זה קרה גם עכשיו. המורים ניסו "להילחם" עם ההתמכרות לאינטרנט, אך בכל זאת לא הצליחו ללמד בגלל נהר הקללות שזרם לתלמידים מהפה. ונדבר אמת, גם המורים עצמם כבר מזמן טבעו בעולם וירטואלי זה.

לפתע הרעים הרעם, וברק חזק חשמל את השמיים האפורים. האור בכיתה נכבה. התלמידים צעקו בבוז, המורה יצא מהכיתה בריצה כדי לבדוק את הבעיה,

ורק אלכס היה מבוהל. הוא הרגיש שמשהו יקרה. הוא בעצמו לא ידע למה, אך ידע שזו לא הפסקת חשמל רגילה.

כעבור 10 דקות, המורה חזר לכיתה והודיע לתלמידים כי לא יתקיימו לימודים. לא היה חשמל בכל ניו יורק. טלפונים, מחשבים, טלוויזיות, ורובוטים לא עבדו. רב המכוניות בעיר נתקעו בכביש מהסיבה שפעלו ע"י חשמל. אנשים התרוצצו בחוץ בהיסטריה. החלליות עמדו לקרוס על היבשה. לאלכס היה מזל שלאביו היה אוטו ישן העובד ע"י דלק, והייתה לו אפשרות לחזור הביתה ללא בעיות. כשהגיע, בדק שאכן המחשב והמשחקים לא עובדים. הוא נעמד על ברכיו, כיסה את פניו בידיים. הוא פרץ בבכי. הוא לא האמין לכל מה שקורה. אמו ניסתה לנחמו, שעה שצעק עליה והתלונן על חייו. במשך היום הוא זרק דברים בחדר, קילל ובכה. הוא הרגיש אומלל מתמיד.

באותו הערב, החלליות ירדו מטה יותר ויותר כל דקה. לפתע, הכול השתתק ודממה נפלה על כדור הארץ. נשמעה פצצה מחרישה אוזניים.

הצלחות קרסו על ניו יורק. התושבים המתרוצצים ברחוב בחושך המוחלט נעצרו מפחדים במקומם. לאחר חלקיק שנייה, רסיסי החלליות פגעו בגופם. תושבים נעלמו תחת קירות הבניינים הקורסים ולא יצאו עוד לעולם. אך כמה כואב היה לעשירים ביותר הגרים בבניינים החדשים! הרי הם התחשמלו. הם לא יצטרכו את הרובוטים, המכוניות, את הכסף ואת בינתם המלאכותית עוד. בסירתה של גברת המוות זה לגמרי מיותר. הרחוב עלה באש שדאגה לעטוף ילדים ומבוגרים בשמיכת הלהבות הלוהטת. צעקות הכאב הבלתי פוסקות דימו את העולם לגיהנום הנמצא אלפי קילומטרים תחת האדמה. גם בניינו של אלכס קרס. הדבר האחרון ששמע, היו צעקותיהם של הוריו.

רגעים ותמונות מחייו רצו בראשו. הוא נזכר ביום הקיצי החמים בפארק, וראה את עצמו יחד עם אביו, מטיילים וצוחקים יחד בעודו בן 5. הוא ראה את הפנים היפות והמאושרות של אמו, מכינה עוגה ליום הולדתו ה-7 ושרה לו שיר יום הולדת. ראה גם את סבו, סבתו ודודיו, מביאים לו מתנות לחג המולד, ואיך כל המשפחה יושבת סביב שולחן חגיגי, והריחות, הריחות... האוכל של אמו בהחלט טעים. לאחר מכן, ראה את עצמו בן 10 בערך, מקבל את משחק המחשב הראשון שלו, ומקבל אותו מאוחר מכל חבריו לכיתה. הוא היה מאושר באותו היום. שנה אחר שנה ראה את מצבו המתדרדר. מדוע לא העריך את חייו? למה התנהג להוריו, לאנשים שהכי אהבו אותו, בצורה כזו? דמעות זלגו מעיניו.

"מה זה?" - עבר במחשבותיו של אלכס, שעה שמישש פרט כלשהו תחת חתיכת הקיר ההרוס. הרים את הפרט מהקרקע ולעיניו התגלה פרט שעון קטן...

וככה, אלכס שכב תחת ההריסות והתכוון למותו. הוא כבר לא שמע את הוריו, הוא רק ראה את הלהבות, לוקחות החיים, זוהרות ברשע בחושך.

עיניו של הנער נעצמו אט אט. הגיע הזמן. זה הסוף...

מרץ 20, 2034, ניו יורק, 13:32

ארנולד פוג התעורר מתוך החלום הנורא לצלילי הגשם המטפטף בחוזקה על החלון. הנה, הגיע יום הולדתו. באוויר השתרע הריח של עוגת השוקולד שהכינה אשתו לכבוד החג. הוא לא אכל. כל היום רדפה אותו הרגשה מוזרה... משהו היה חסר. הוא חיפש משהו מחלמו. חפץ שלא ידע איך הוא נראה, ואדם שכנראה לא הכיר. הוא לא זכר כלום חוץ ממראתה המדכא של ניו יורק שראה בחלום. הוא לא התיישב היום מול שולחן העבודה, לא שירטט ולא המציא תאוריות חדשות על מכונת הזמן. משהו היה מוזר, משהו היה שונה. הוא תמיד היה ישן, לא רצה לראות את העולם. לא רצה להרגיש את הייאוש, לאחר כל כך הרבה שנים של ניסיון הוא עדיין לא הצליח ליצור את מכונת הזמן. אבל עכשיו, כשניסה להירדם, רק בהה בתקרה, ולא יותר מזה. הוא טייל בחדר מקצה לקצה והלך בסיבובים, השתגע אט אט. הוא ראה כמה אשתו הייתה מודאגת. הוא לא רצה לאכזב אותה, לא רצה לראות את העצב שלה, אך לא הייתה ברירה.

"יש לי בשורות טובות בשבילך." - אמרה מרטה בערב, בתקווה לשמח את בעלה. "יוולד לנו ילד." - ארנולד הביט באשתו בעיניים פעורות. הוא חייך, ולא הרגיש אושר כזה כבר שנים. הוא חיבק את אשתו והרים אותה על ידיו.

"אני כל כך שמח, מרטה!" - דמעות נצצו בעיניו.

"איך נקרא לו? אוליי אלכס? אלכס פוג." - אמרה מרטה.

אלכס... הצתלצל בראשו של רונאלד. היכן שמע את השם?

הוא נזכר! הוא ידע איפה למצוא את מה שמחפש! פרט השעון... העתיד... זהו זה. הוא זינק ממיטתו אל השידה, הוציא וזרק דבר אחר דבר ומצא קופסת קרטון ישנה בצבע כסף, מלאה אבק. הוא כבר שכח מהקופסא לפני שנים. כשפתח את הקופסא, התגלו לעיניו הדברים שהשאיר סבו: שעון, טבעת נישואין, ת"ז, קצת כסף ישן ואפילו מברשת שיניים. והנה, הנה פרט השעון, עשוי הנחושת, שעליו חלם ארנולד. זה לא יכול להיות! הדבר שחיכה לו זמן כה רב, הסתתר מתחת לאפו, ואף פעם לא שם לב לזה! ארנולד רץ לשולחן העבודה המבולגן, והזיז את

כלי הכתיבה, דפים עם שרטוטים מסובכים, משקפי ראייה, ואפילו ספל התה הלבן נפל מהשולחן ונשבר לרסיסים. אך זה לא עניין את מר פוג באותו הרגע. הוא רק לקח את שעון הכיס הזהיר, המוזהב, שנח לו בפינת השולחן. השעון הרגיל למראה, יכול לשנות את העולם, לא, אפילו להפוך את ההיסטוריה עצמה! למה? כי זו היא מכונת הזמן.

באותו הרגע, שפירק את השעון והרכיב את החלק החסר שחיפש כל השנים הללו, אור כחול בוהק האיר את החדר. הוא הצליח. חיוך ענק נמתח על פניו של לינדין, ועיניו הירוקות קרנו מרב האושר הטהור שחש. כל העולם בשליטתו, ברגע זה. אין אדם יותר חזק ממנו בעולם, וזה הכול. הוא יכול לשנות הכול לטובה. הוא יכול להציל את העולם. הוא לחש: "תודה, סבא. תודה, אלכס."

